

Κυριακή Αποκρέω (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Φεβρουαρίου, 2017

(Ματθ. κε΄31-46)

Ύπόμνημα εις τόν Άγιον Εύαγγελιστήν Ματθαῖο, ὁμιλία ΟΘ΄

α΄. Τὴν περικοπὴν αὐτὴ τὴ γλυκύτατη, ποὺ δὲ σταματοῦμε νὰ τὴν ἐπαναφέρωμε ἀδιάκοπα, ἄς τὴν ἀκούσωμε τώρα μὲ κάθε προσοχὴ καὶ κατάνυξη· ἀποτελεῖ καὶ τοῦ λόγου εὐλογία κατάληξη. Γιατὶ κάμει σ΄ αὐτὴν πολὺ λόγο γιὰ τὴν φιλανθρωπία καὶ τὴν ἐλεημοσύνη. Γι΄ αὐτὸ καὶ πῶς μπροστὰ μίλησε γι΄ αὐτὴ μὲ διάφορους τρόπους ἀλλὰ ἐδῶ καθαρῶτερα κι ἐντονώτερα. Γιατὶ δὲν παρουσιάζει ἐδῶ δύο ἢ τρία ἢ πέντε πρόσωπα ἀλλὰ ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Μόλο ποὺ οἱ προηγούμενες ποὺ παρουσίαζαν δύο πρόσωπα, δὲν παρουσιάζαν αὐτὰ τὰ δύο μόνο, ἀλλὰ ἀκριβῶς **δύο κατηγορίες, ὅσους παρακούουν καὶ ὅσους ὑπακούουν**. Ἀλλὰ ἐδῶ μεταχειρίζεται τὸ λόγο πῶς φανερὸ καὶ κατὰ τρόπο ποὺ προκαλεῖ περισσότερη φρίκη. Γι΄ αὐτὸ δὲν λέγει Μοιάζει ἡ Βασιλεία ἀλλὰ ὀλοφάνερα παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸ του, λέγοντας Ὅταν ἔρθῃ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὅλη τὴ δόξα του. Γιατὶ τώρα ἔχει ἔρθῃ χωρὶς τιμὴ, μὲ βρισιὲς καὶ περιγέλασμα, **τότε θὰ καθίση στὸ θρόνο τῆς δόξας του**. Μνημονεύει ἀδιάκοπα τὴ δόξα. Ἐπειδὴ ἦταν κοντὰ ὁ σταυρός, πρᾶγμα ποὺ νομιζόταν ἐπονείδιστο, γι΄ αὐτὸ τουώνει τὸν ἀκροατὴ καὶ φέρνει μπροστὰ στὰ μάτια του τὸ δικαστήριον καὶ στήνει γύρω ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη. Καὶ δὲ δίνει μ΄ αὐτὸν τὸν τρόπο μόνο φοβερὸτητα στὸ λόγο ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ δείχνῃ τοὺς οὐρανοὺς ν΄ ἀδειάζουν. Γιατὶ **θὰ εἶναι μαζί του ὅλοι οἱ ἄγγελοι**, λέει, γιὰ νὰ μαρτυροῦν τὶς ὑπηρεσίες των σὰν ἀπεσταλμένοι τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα θὰ προκαλῆ τὴ φρίκη ἢ μέρα ἐκείνη. Ἐπειτα λέγει· Θὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη, δηλαδὴ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καὶ θὰ τοὺς χωρίσῃ ἀνάμεσά τους, καθὼς ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα. Τώρα δὲν εἶναι χωρισμένοι παρὰ ὅλοι μαζί, ἐνῶ τότε **θὰ γίνῃ ὁ χωρισμὸς μὲ κάθε ἀκρίβεια**. Καὶ πρῶτα τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴ θέση καὶ τοὺς φανερώνει. Ἐπειτα δείχνει τὸν τρόπο καθενὸς μὲ τὸ ὄνομα ποὺ τοὺς δίνει· τὴ μιὰ κατηγορία τὴν ὀνομάζει **ἐρίφια**, τὴν ἄλλη **πρόβατα**, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο ἄκαρποι εἶναι οἱ πρῶτοι -γιατὶ κανένα ὄφελος δὲν μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰ ἐρίφια· καὶ τὴ μεγάλη ὠφέλεια τῶν ἄλλων- γιατὶ εἶναι μεγάλο τὸ εἰσόδημα τῶν προβάτων, μαλλὶ καὶ γάλα καὶ μικρά, ποὺ δὲν μπορεῖ τὸ ἐρίφι νὰ δώσῃ. Τ΄ ἄλογα ζῶα ὅμως εἶναι ἀπὸ τὴ φύση τοὺς ἄγωνα ἢ γόνυμα, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι **ἀπὸ τὴ θέλησή τους** καὶ γι΄ αὐτὸ ἄλλοι τιμωροῦνται κι ἄλλοι στεφανώνονται.

Καὶ δὲν τοὺς ἐπιβάλλει τιμωρία, ὥσπου νὰ τοὺς εἰσαγάγῃ σὲ **δίκη**. Κι ἀφοῦ τοὺς βάλῃ ἀπέναντί του, ἀπαριθμεῖ τὶς ἀξιόποινες πράξεις τους. Αὐτοὶ μιλοῦν μὲ ταπείνωση ἀλλὰ δὲ τοὺς ἀπομένει πιά κανένα ὄφελος. Πολὺ εὐλογα, γιατί περιφρόνησαν τόσο ἀξιοπρόσεκτο πρᾶγμα. Γιατὶ κι οἱ προφήτες τὸ διαλαλοῦσαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀγάπη θέλω, ὄχι δῶρα. Κι ὁ νομοθέτης σ' αὐτὸ ὠδηγοῦσε καὶ μὲ λόγους καὶ μὲ πράγματα. Καὶ ἡ ἴδια ἡ φύση αὐτὸ μᾶς ἀποδεικνύει. Πρόσεξε ὅτι αὐτὸς εἶναι γυμνὸς ὄχι ἀπὸ ἓνα καὶ δύο μόνο ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα. Ὅχι μόνο δὲν τοῦ ἔδωσαν τροφή ὅταν πεινοῦσε, οὔτε τὸν ἔντυσαν ὅταν ἦταν γυμνός· δὲν ἔκαναν οὔτε τὸ ἐλαφρότερο· μιὰ ἐπίσκεψη ὅταν ἦταν ἄρρωστος. Πρόσεξε πόσο ἔλαφρὰ καθήκοντα ἐπιβάλλει. Δὲν εἶπε Ἦμουν στὴ φυλακὴ καὶ μ' ἀποφυλακίσατε, ἄρρωστο καὶ μὲ κάματε ὑγιῆ ἀλλὰ μ' ἐπισκεφτήκατε κι ἦρθατε σὲ μένα. Καὶ στὴν πείνα ἡ ὑποχρέωση δὲν ἦταν βαρειά. Δὲ ζητοῦσε πλούσιο τραπέζι, ἀλλὰ τὸ χρειαζούμενο μόνο καὶ τὴν ἀπαραίτητη τροφή καὶ τὴ ζητοῦσε μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ ἱκέτη. Ὡστε ὅλα ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοὺς δικάσουν· τὸ εὐκολο πρᾶγμα πού ζητοῦσε- λίγο ψωμί. Ἡ ἀξιολύπητη ὄψη του ἱκέτη -ἦταν φτωχός. Ἡ συγγένεια τῆς καταγωγῆς, ἀφοῦ ἦταν ἄνθρωπος. Ἡ ποθητὴ ὑπόσχεση -ὑποσχόταν τὴ βασιλεία. Ἡ φοβερὴ τιμωρία-ἀπειλοῦσε μὲ τὴ γέενα. Ἡ ἀξία ἐκείνου πού δεχόταν· ἦταν Θεὸς αὐτὸς πού δεχόταν μὲ ὄψη φτωχοῦ. Ἡ ὑπερβολικὴ τιμὴ-ἔκρινε ὅτι ἄξιζε νὰ ταπεινωθῆ τόσο. Ἡ δικαιολογημένη παροχὴ -ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ δικά του. Ἀπέναντι σ' ὅλα αὐτὰ **ἡ φιλαργυρία ἔκαμε τυφλὰ τὰ θύματά της** καὶ μ' ὅλη τὴ ἀπειλὴ πού ὑπῆρχε. Γιατὶ καὶ πιὸ πάνω λέγει ὅτι αὐτοὶ πού δὲν τὸν δέχονται καὶ οἱ ὅμοιοι τους θὰ πάθουν χειρότερα ἀπὸ τοὺς Σοδομίτες. Καὶ ἐδῶ ἐπαναλαμβάνει· Ἀφοῦ δὲν ἐπράξατε κάτι σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους αὐτοὺς ἀδελφούς μου, οὔτε σ' ἐμένα δὲν τὸ ἐπράξατε. Τοὺς ὀνομάζει ἀδελφούς του; Καὶ πῶς τοὺς ἀποκαλεῖ ἐλάχιστους; Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς **εἶναι ἀδελφοί, ἐπειδὴ εἶναι ταπεινοί, φτωχοί καὶ περιφρονημένοι**. Αὐτῆς τῆς κατηγορίας τοὺς ἀνθρώπους καλεῖ νὰ τοὺς κάμῃ ἀδελφούς του, τοὺς ἄγνωστους κι εὐκολακαταφρόνητους. Ὅχι τοὺς μοναχοὺς κι ὅσους κατοικοῦν στὰ βουνὰ μόνο, ἀλλὰ κάθε πιστό. Ἄς εἶναι λαϊκός, φτάνει νὰ εἶναι πεινασμένος καὶ νηστικός καὶ γυμνός καὶ ξένος. Θέλει νὰ δοκιμάσῃ ὅλη τὴ φροντίδα μας. Ἀδελφὸ μας τὸν κάνει τὸ βάπτισμα καὶ ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων.

β. Ἐπειτα γιὰ νὰ δοῦμε κι ἀπὸ ἄλλη ἄποψη τὸ δίκαιο τῆς ἀποφάσεως. Πρῶτα ἐπαινεῖ τοὺς δικαίους καὶ λέει· Ἐλάτε, οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴ βασιλεία πού ἐτοιμάστηκε γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου. Ἐπείνασα καὶ μοῦ δώσατε φαγητό. Κι ὅλα τὰ ἐπόμενα. Γιὰ νὰ μὴ λένε ὅτι δὲν εἴχαμε, τοὺς καταδικάζει ἀπὸ τοὺς συνδούλους. Ὅπως τὶς παρθένες ἀπὸ τὶς ἄλλες παρθένες κι ἀπὸ τον πιστὸ δοῦλο τὸν ἄλλο δοῦλο πού ἔπινε κι ἔτρωγε, κι αὐτὸν πού ἔκρυψε τὸ τάλαντο, ἀπὸ τοὺς δύο πού τὰ παρουσιάσαν καὶ ἀπὸ τοὺς δίκαιους καταδικάζει καθέναν ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Κι ἄλλοτε ἡ σύγκριση αὐτὴ εἶναι σύγκριση ἰσότητος, ὅπως στὴν περίπτωση αὐτὴ καὶ τῶν παρθένων. Ἄλλοτε πάλι εἶναι σύγκριση ὑπεροχῆς, ὅπως ὅταν λέη· θὰ σηκωθοῦν οἱ Νινευῖτες καὶ θὰ κατακρίνουν τὴ γενεὰ αὐτῆ, γιατί ἐπίστεψαν στὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωῆ. Καὶ νὰ πού ὑπάρχει ἐδῶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸν

προφήτη Ἰωνᾶ. Ἀκόμα κι ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου θὰ κατακρίνη αὐτὴ τὴ γενεά, γιατί ἤρθε νὰ μάθη τὴ σοφία τοῦ Σολομῶντα. Κι ὑπάρχει ἐδῶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ Σολομῶντος. Καὶ πάλι ἡ σύγκριση ἀπὸ τὸ ἴσο. Αὐτοὶ θὰ γίνουν κριταὶ σας. Κι ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀνώτερο· Δὲ γνωρίζετε ὅτι θὰ κρίνωμε ἀγγέλους; Πολὺ περισσότερο πλάσματα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐδῶ ἔχομε σύγκριση ἰσότητος· συγκρίνει πλούσιους μὲ πλούσιους, φτωχοὺς μὲ φτωχοὺς. Καὶ δὲ δείχνει μ' αὐτὸ μόνο τὸν τρόπο ὅτι ἡ ἀπόφασή του εἶναι δίκαιη, ὅτι ἀποδείχτηκαν δίκαιοι οἱ ὁμόδουλοὶ τους μέσα στὶς ἴδιες συνθῆκες, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι δὲν ἔδειξαν ὑπακοὴ καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμα, ὅπου ἡ φτώχεια δὲν ἦταν ἐμπόδιο· νὰ ποτίσουν τὸ διψασμένο, νὰ ἰδοῦν ἕνα φυλακισμένο, νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα ἄρρωστο. Ἀφοῦ ἔκαμε τὸ ἐγκώμιο τῶν δικαίων δείχνει πόσο ἡ ἀγάπη του γι' αὐτοὺς προερχόταν ἀπὸ ψηλά. Ἐλᾶτε, τοὺς λέει, οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, κληρονομήσετε τὴν βασιλεία πὺ ἔχει ἐτοιμαστῆ γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου. Πόσα ἀγαθὰ δὲν ἀντισταθμίζει ἡ φράση αὐτή, ὅτι εἶναι εὐλογημένοι καὶ μάλιστα εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα! Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἀξιώθηκαν τέτοια τιμὴ; Ἐπίνασα καὶ μοῦ δώσατε φαγητό, ἐδίψασα καὶ μ' ἐποτίσατε καὶ τὰ ἄλλα. Πόση τιμὴ καὶ πόση εὐτυχία δὲν ἀξίζουν αὐτὲς οἱ λέξεις; Καὶ δὲν τοὺς εἶπε, πάρετε, ἀλλὰ κληρονομήστε, σὰ νὰ ἦταν δικὰ τους, πατρικὰ, σὰ νὰ τοὺς ὀφείλοντας ἀπὸ τὸν οὐρανό. Προτοῦ γεννηθῆτε σεῖς, λέγει, αὐτὰ εἶχαν ἐτοιμαστῆ καὶ τακτοποιηθῆ γιὰ χάρη σας, ἐπειδὴ ἐνγώριζα ὅτι θὰ φτάνατε σ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Καὶ σὰν ἀμοιβὴ ποιῶν πράξεων τὰ παίρνουν; Εἶναι ἀμοιβὴ φιλοξενίας, ρούχων, ψωμιοῦ, νεροῦ δροσεροῦ, ἐπισκέψεως, εἰσόδου στὴ φυλακὴ. Σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις εἶναι τὸ χρειαζούμενο καὶ σὲ μερικὲς κάτω κι ἀπ' αὐτό. Γιατὶ βέβαια, ὅπως εἶπα, ὁ ταλαιπωρημένος κι ὁ φυλακισμένος δὲ γυρεύει αὐτὸ μονάχα ἀλλὰ ὁ ἕνας νὰ ἐλευθερωθῆ κι ὁ ἄλλος νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ δεινὰ του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπειδὴ εἶναι ἡμερος ἀπαιτεῖ τὰ σύμφωνα μὲ τὴ δύναμή μας ἢ καλύτερα τὰ λιγώτερα ἀπ' αὐτή, ἀφήνοντας τὸ περισσότερο στὴ δική μας φιλοτιμία. Καὶ στοὺς ἄλλους φωνάζει Φύγετε ἀπὸ μένα οἱ καταραμένοι- ὄχι πιά ἀπὸ τὸν Πατέρα, γιατί δὲν τοὺς καταράστηκε ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὰ ἴδια τους τὰ ἔργα. Στὴν αἰώνια φωτιά, πὺ ἔχει ἐτοιμαστῆ ὄχι γιὰ σᾶς ἀλλὰ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του. Γιὰ τὴ βασιλεία, ὅταν ἔλεγε· Ἐλᾶτε, κληρονομήστε τὴ βασιλεία, συμπλήρωσε, πὺ ἔχει ἐτοιμαστῆ γιὰ σᾶς πρὶν ἀπὸ τὴν καταβολὴ τοῦ κόσμου. Ὅχι ὅμοια καὶ γιὰ τὴ φωτιά ἀλλά, πὺ ἔχει ἐτοιμασθῆ γιὰ τὸ διάβολο. Γιατὶ ἐγὼ ἐτοίμασα γιὰ σᾶς τὴ βασιλεία, **τὴ φωτιά ὅμως ὄχι γιὰ σᾶς ἀλλὰ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του**. Κι ἐπειδὴ σεῖς ρίξατε σ' αὐτὴν τοὺς ἑαυτοὺς σας, τὸν ἑαυτὸ σας νὰ κατηγορῆτε. Κι ὄχι αὐτὰ μόνο ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ παρακάτω σὰ νὰ δικαιολογῆται, παραθέτει καὶ τοὺς λόγους. Ἐπίνασα καὶ δὲ μοῦ δώσατε φαγητό. Ἀκόμα καὶ ἐχθρὸς νὰ ἦταν αὐτὸς πὺ πλησίασε, δὲν ἔφταναν τὰ παθήματά του ἀκόμα καὶ τὸν ἄσπλαχνο νὰ συγκινήσουν καὶ νὰ λυγίσουν, ἢ πεῖνα τὸ κρῦο, ἢ φυλακὴ, ἢ γυμνότητα, ἢ ἄρρώστια, ἢ παντοτινὴ περιπλάνησή του στὸ ὕπαιθρο; Αὐτὰ εἶναι ἱκανὰ ἀκόμα καὶ τὴν ἐχθρα νὰ διαλύσουν. Ἀλλὰ σεῖς δὲν τὰ ἐκάματε οὔτε σὲ φίλο, πὺ εἶναι φίλος καὶ εὐεργέτης καὶ Κύριος. Καὶ σκυλὶ πεινασμένο ἂν δοῦμε, πολλὰς φορὲς συγκινούμαστε. Καὶ θηρίο ἂν ἀντικρύσωμε, λυγίζομε. Ὅταν ὅμως δῆς τὸν Κύριό σου, δὲ λυγίζεις; Ποῦ μπορεῖ νὰ σταθῆ ἀπολογία

γι' αυτά; Ἄν ἦταν αὐτὸ μόνο, δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ; Δὲ λέγω ὅτι θ' ἀκούσῃ τέτοια φωνὴ μπροστὰ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη ἀπὸ αὐτὸν ποὺ κάθεται στὸν πατρικὸ τοῦ θρόνου, οὔτε ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τὴ βασιλεία ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ διάπραξη τῆς ἐντολῆς δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἀνταμείψῃ; Τώρα ὅμως καὶ στὴν οἰκουμένη ὅλη μπροστὰ καὶ μὲ τὴ λάμψη ὅλης τῆς ἄρρητες ἐκείνης δόξας κάνει τὴν ἀνακήρυξή σου καὶ σὲ στεφανώνει κι ἀναγνωρίζει ὅποιον ἔδωσε φαγητὸ καὶ δέχθηκε ξένους. Καὶ δὲ θεωρεῖ ταπεινωτικὸ νὰ λήῃ τέτοια, γιὰ νὰ κἀνὴ πῶς λαμπερὸ τὸ στεφάνι σου. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦτοι τιμωροῦνται κι ἐκεῖνοι στεφανώνονται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ κι ἂν ἔχουν πράξει ἄπειρα, ἡ γενναιοδωρία ἀνήκει στὴ χάρι· γιὰ τόσο μικρὰ κι ἀσήμαντα νὰ τοὺς δοθῇ ὁ τόσο μεγάλος οὐρανὸς καὶ ἡ Βασιλεία καὶ τόσο μεγάλη τιμὴ. Κι ὅταν συμπλήρωσε ὁ Ἰησοῦς αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶπε στοὺς μαθητὰς του· Γνωρίζετε ὅτι σὲ δύο μέρες ἔρχεται τὸ Πάσχα καὶ ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ γιὰ νὰ σταυρωθῇ. Πάλι μόλις βρῆκε εὐκαιρία μιᾶς γιὰ τὸ Πάθος, ὅταν τοὺς ἐθύμισε τὴ βασιλεία καὶ τὴν ἐκεῖ ἀνταπόδοση καὶ τὴν αἰώνια τιμωρία. Σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε. Γιατὶ σὰς τρομάζουν τὰ πρόσκαιρα δεινὰ τὴ στιγμὴ ποὺ σὰς περιμένουν τέτοιου εἴδους ἀγαθὰ;

γ'. Προσέξτε πῶς αὐτὸ ποὺ τοὺς λυποῦσε ὑπερβολικὰ τὸ οἰκονόμησε μὲ τρόπο ἀσυνήθιστο καὶ τὸ ἀποσκέπασε μὲ ὅλα τὰ προηγούμενα. Δὲν τοὺς εἶπε ὅτι Γνωρίζετε πῶς σὲ δύο μέρες παραδίδομαι; Ἀλλὰ Γνωρίζετε πῶς σὲ δύο μέρες ἔρχεται τὸ Πάσχα καὶ τότε συμπλήρωσε ὅτι θὰ παραδοθῇ γιὰ νὰ σταυρωθῇ. Δείχνει ὅτι αὐτὸ ποὺ γίνεται εἶναι μυστήριον καὶ ἑορτὴ καὶ πανήγυρη γιὰ τὴ σωτηρία τῆς οἰκουμένης κι ὅτι προβλέπει τὰ παθήματά του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ αὐτὸ τοὺς ἦταν ἀρκετὴ παρηγορία, καὶ δὲν τοὺς μίλησε καθόλου γιὰ τὴν ἀνάστασή του. Ἦταν περιττό, νὰ ξαναμιλήσῃ πάλι γι' αὐτὴ, ἀφοῦ τόσα εἶχε φανερώσει. Μὰ κι ἀλλιῶς ὅπως εἶπα δείχνει ὅτι καὶ τὸ ἴδιο τὸ Πάθος εἶναι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀμέτρητα δεινὰ, ἀφοῦ τοὺς ἐθύμισε μὲ τὴν ἀναφορά τοῦ Πάσχα τὶς παλαιᾶς εὐεργεσίης του στὴν Αἴγυπτο. «Τότε μαζεύτηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα καὶ ἐσκέφτονταν νὰ πιάσουν μὲ δόλο τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Καὶ κατέληγαν νὰ μὴν τὸν πιάσουν κατὰ τὴν ἑορτὴ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ταραχὴ στὸ λαό». Βλέπετε τὴν ἀνεκδιήγητη διαφθορὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κράτους; Μελετῶντας παράνομη πράξη ἔρχονται στὸν ἀρχιερέα, γιὰ νὰ πάρουν ἐξουσιοδότηση ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐμποδίσει. Καὶ πόσοι ἦσαν οἱ ἀρχιερεῖς; Ὁ νόμος θέλει νὰ εἶναι ἕνας, τότε ὅμως ἦσαν πολλοί. Ἀπ' αὐτὸ εἶναι φανερό, ὅτι τὸ Ἰουδαϊκὸ κράτος βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς διαλύσεως. Ὁ Μωυσῆς, ὅπως εἶπα, ὥρισε νὰ εἶναι ἕνας κι ὅταν πεθάνῃ νὰ τὸν διαδεχθῇ ἄλλος καὶ μὲ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τούτου μετροῦσαν τὴν ἐξορία ἐκείνων ποῦ διέπραξαν φόνο ἀκούσια. Πῶς λοιπὸν ἦσαν τότε πολλοί; Ἡ θητεία καθενὸς ἔπειτα εἶχε γίνῃ ἐνιαύσια. Αὐτὸ ἔκαμε φανερὸ ὁ Εὐαγγελιστής, ὅταν ἔγραφε γιὰ τὸ Ζαχαρία, πῶς ἀνέλαβε μετὰ τὴν ἀρχιερετεία τοῦ Ἀβιά. Αὐτοὺς λοιπὸν ἀποκαλεῖ ἐδῶ ἀρχιερεῖς, ποὺ διαδέχονται ἀρχιερεῖς ἄλλους. Καὶ τί ἀποφάσισαν; Νὰ τὸν συλλάβουν κρυφὰ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν; Καὶ τὰ δύο, γιὰτὶ ἐφοβοῦνταν τὸ λαό. Γι' αὐτὸ καὶ περίμεναν νὰ περάσῃ ἡ Ἑορτὴ. Ὅχι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἑορτῆς ἔλεγε. Ὁ διάβολος δὲν ἠθελε νὰ γίνῃ κατὰ τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ μὴ

γνωστοποίησε τὸ Πάθος, ἐκεῖνοι γὰρ νὰ μὴ γίνῃ ταραχή. Προσέξατε λοιπὸν πῶς ὑπολογίζουν ὄχι τὸ Θεό, οὔτε πῶς ἡ ἁμαρτία τους θὰ ἦταν μεγαλύτερη ἐξ αἰτίας τῆς περιστάσεως ἀλλὰ παντοῦ τοὺς ἀνθρώπους. Στὴ βράση τοῦ θυμοῦ τους ὅμως ἀλλάζουν πάλι. Ἀφοῦ εἶπαν. Ὅχι κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἐορτῆς, ὅταν βρῆκαν τὸν προδότη, δὲν κρατήθηκαν ἀπὸ τὴν ἐορταστικὴ ὥρα ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὸν ἔσφαξαν. Καὶ γιὰ τὸν κράτησαν τότε; Κι ἐπειδὴ ὁ θυμὸς τους ἦταν ὅπως εἶπα στὸ κατακόρυφο κι ἐπειδὴ περίμεναν ὅτι τότε θὰ εὑρισκαν κι ἐπειδὴ ἐνεργοῦσαν πάντοτε σὰν τυφλοί. Μόλο πὺ ἐκεῖνος χρησιμοποιοῦσε ἄριστα τὴν πονηρία τους στὸ σχέδιό του, δὲν ἦσαν ὡστόσο ἐκεῖνοι γι' αὐτὸ ἀνεύθυνοι, ἀλλὰ γιὰ τὴν κακὴ τους γνώμη ἦσαν ἄξιοι μεγάλης τιμωρίας. Ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐλευθερώσουν ἀκόμα κι ὅλους τοὺς ἔνοχους, τότε αὐτοὶ σκότωσαν τὸν ἀθῶο, πὺ τοὺς ἔκαμε ἄπειρες εὐεργεσίες καὶ καταφρόνησε γιὰ χάρι τους τὰ ἔθνη. Μὰ ὦ φιλανθρωπία! Τοὺς τόσο μοχθηροὺς, τοὺς τόσο βάνασους κι ἀπὸ ἄπειρες κακίες γεμάτους τοὺς σώζει πάλι καὶ στέλνει τοὺς ἀποστόλους νὰ σφαγοῦν γιὰ χάρι τους καὶ αὐτοὶ φέρνουν τὴν παράκλησή του. Εἴμαστε οἱ πρεσβευτὲς τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τέτοια παραδείγματα δὲ συμβουλεύω· Ἄς πεθάνωμε γιὰ χάρι τῶν ἐχθρῶν μας. Ἐπρεπε καὶ τοῦτο νὰ πῶ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ εἴμαστε κάπως ἀδύνατοι, τοῦτο σᾶς λέγω τώρα. Ἄς μὴ ζηλεύωμε τοὺς φίλους, ἄς μὴ φθονοῦμε τοὺς εὐεργέτες μας. Δὲ σᾶς συμβουλεύω τώρα· Ἄς εὐεργετοῦμε ὅποιους μᾶς κάνουν κακό. Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ὅμως εἴστε πὺ σωματικοί, τουλάχιστο μὴν ἀνταποδίδετε τὸ χτύπημα. Μήπως ἡ ζωὴ μας εἶναι θέατρο καὶ ἠθοποιία; Γιὰ τὴν εἴστε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι μὲ τὴν πραγματικότητα; Δὲν ἔχουν γραφῆ χωρὶς λόγο καὶ τὰ ἄλλα κι ὅσα κοντὰ καὶ στὸν ἴδιο τὸ σταυρὸ ἔπραξε, πὺ μποροῦν νὰ ἀνακαλέσουν στὸν ὀρθὸ δρόμο. Γράφτηκαν γιὰ νὰ μιμηθῆς τὴν καλωσύνη του καὶ νὰ ζηλέψῃς τὴν φιλανθρωπία του. Γιὰ τὴν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν τοὺς ἔβαλε καὶ τὸ αὐτὸ τοῦ ὑπὲρθευσε καὶ μὲ καλωσύνη μίλησε μαζί τους. Καὶ πάνω στὸ σταυρὸ ὅταν ἦταν, ἔκαμε θαύματα μεγάλα, γυρίζοντας τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, σπάζοντας τὶς πέτρες, ἀνασταίνοντας τοὺς νεκροὺς, μὲ ὄνειρα φοβίζοντας τὴ γυναῖκα τοῦ δικαστῆ του, δείχνοντας ὅλη τὴν ἡμεράδα κατὰ τὴ δίκη του τὴν ἴδια, πὺ μποροῦσε νὰ τοὺς προσελκύσῃ ὄχι λιγώτερο ἀπὸ τὰ θαύματά του, διατυπώνοντας ἀμέτρητες προφητεῖες, στὸ δικαστήριό καὶ στὸν ἴδιο ἐπάνω τὸ σταυρὸ κραυγάζοντας· Πατέρα μου, συγχώρεσε τὴν ἁμαρτία τους. Κι ὅταν τὸν ἔθαψαν πόσα θαύματα δὲν ἔκαμε γιὰ τὴν σωτηρία τους; Κι ὅταν ἀναστήθηκε δὲν ἐκάλεσε ἀμέσως τοὺς Ἰουδαίους, δὲν ἔδωσε συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τους; Δὲν τοὺς ὑποσχέθηκε τ' ἀμέτρητα ἀγαθὰ; Ποιὸ εἶναι πὺ παράδοξο ἀπὸ τοῦτο; Αὐτοὶ πὺ τὸν σταύρωσαν καὶ πὺ ἔσταζαν αἷμα, ἀφοῦ τὸν σταύρωσαν, ἐγίναν γιοὶ τοῦ Θεοῦ. Ποιὸ εἶδος, συγγένειας μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ γι' αὐτό; Ἄς σκεπαστοῦμε ἀπὸ ντροπὴ ἀκούοντάς το· γιὰ τὴν ἀπομακρυνθήκαμε τόσο ἀπ' αὐτὸν, πὺ ὡστόσο προτρέπομε νὰ μιμηθῆτε. Ἄς δοῦμε τουλάχιστο τὴν ἀπόσταση, γιὰ νὰ καταδικάσωμε τουλάχιστο τὸν ἑαυτὸ μας, ἐπειδὴ κατατρέχομε αὐτούς, πὺ γιὰ χάρι τους ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴν ζωὴν του κι ἐπειδὴ δὲ θέλομε νὰ συμφιλιωθοῦμε μ' ἐκεῖνους, πὺ γιὰ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ δὲ δίστασε οὔτε νὰ θυσιαστῆ. Ἐκτὸς ἂν εἶναι καὶ τοῦτο ἓνα ἔξοδο καὶ δαπάνη χρημάτων, ὅπως προβάλλετε στὴν ἐλεημοσύνη.

δ'. Κατανόησε για πόσα είσαι υπεύθυνος κι όχι μόνο θ' αλλάξης κατεύθυνση και θά παλεύσης προς τη συγχώρηση όσων σε άδικησαν αλλά θά τρέξης, σ' εκείνους που σου προξένησαν λύπη. Θά σου γίνουν άφορμή να κερδίσης τη συγχώρηση, άφορμή να βρής παρηγοριά για τὰ δεινὰ σου. Οί Έλληνες χωρίς μιὰ προσδοκία τόσο μεγάλη, όμως σ' αυτά έφιλοσόφησαν όρθά. Καί συ που έτοιμάζεσαι να άποδημήσης με τέτοιες έλπίδες αναβάλλεις και διστάζεις; Κι αυτό που πραγματοποιεί ό χρόνος, συ δεν έχεις τη δύναμη να τὸ πράξης πριν από τὸ χρόνο για χάρη τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Καί προτιμᾷς να σβήση τὸ πάθος χωρίς μισθὸ περισσότερο παρά με μισθό; Γιατί αν αυτό προέλθη από τὸ χρόνο, τίποτα δὲ θά κερδίσης αλλά και πολὺ θά τιμωρηθῆς, έπειδὴ δὲ σε λύγισε ό νόμος τοῦ Θεοῦ να κάμης ό,τι επέτυχε ό χρόνος. **Κι αν ισχυρίζεσαι ότι σε φλογίζει ή θύμηση τῆς προσβολῆς, θυμήσου αν σουχη κάμη κάποιο καλό αυτός που σε λύπησε και όσα κακά προξένησες εσύ στους άλλους. Σε κακολόγησε και σε ντρόπιασε; Σκέψου τί είπες και συ για άλλους. Πώς θα έπιτύχης τη συγνώμη που δεν την παραχωρεῖς σε άλλους;** Δεν κατηγορήσες κανέναν; Άκουσες όμως να κατηγοροῦν και τὸ δέχτηκες κι αυτό δεν είναι χωρίς ένοχή. **Θέλεις να μάθης πόσο μεγάλο αγαθό είναι ή έλλειψη μνησικακίας και πόσο τοῦτο εύχαριστεῖ τὸ Θεό;** Τιμωρεῖ όσους δοκιμάζουν χαρά γι' αυτούς που δίκαια απ' αυτόν τιμωροῦνται με όλη τη δίκαιη τιμωρία τους. Συ όμως δεν έπρεπε να χαρῆς. Κι ό προφήτης άφοῦ διατύπωσε πολλές κατηγορίες πρόσθεσε και τοῦτο· Δεν ένιωσαν λύπη για τὴ συντριβὴ τοῦ Ίωσήφ. Καί πάλι· Δεν έβγῆκε εκείνη που έμενε στην Έναν να θρηνήση τὸ σπίτι τὸ γειτονικό της. Μόλο που κι ό Ίωσήφ, δηλαδή οί φυλές που κρατοῦσαν απ' αυτόν, και οί γείτονές του έτιμωροῦνταν απ' άπόφαση τοῦ Θεοῦ. **Θέλει όμως κι αὐτῶν τὸν πόνο να συμμεριζώμαστε.** Γιατί αν εμεῖς που είμαστε κακοί, όταν τιμωροῦμε ένα υπηρέτη μας και δοῦμε κάποιον από τούς συνδούλους του να γελά, θυμώνουμε περισσότερο και ξεσποῦμε στὸ δεύτερο τὸ θυμό μας, πολὺ περισσότερο **θα τιμωρήση ό Θεός εκείνους που χαίρονται με όσους τιμωροῦνται.** Κι αν δεν έπιτρέπεται να κακομεταχειριζώμαστε όσους τιμωρεῖ ό Θεός παρά να τούς συμπονοῦμε, πολὺ περισσότερο δεν πρέπει αυτούς που έσφαλαν σ' εμάς, Αυτό είναι **σημάδι αγάπης κι αὐτὴν βάζει πιὸ μπρὸς απ' όλα ό Θεός.** Όπως στη βασιλικὴ πορφύρα εκείνα από τὰ λουλούδια και τὰ χρώματα είναι πολύτιμα, όσα συνθέτουν τὸ μανδύα αὐτόν, έτσι κι εδῶ· αυτές οί άρετές είναι πολύτιμες όποιες συγκρατοῦν τὴν αγάπη. Καί **κανένα πράγμα δεν διατηρεῖ τὴν αγάπη τόσο, όσο να ξεχνᾷς εκείνους που σου ξφταιξαν.** Μήπως δεν έφρόντισε ό Θεός και για τὸ άλλο μέρος; Μήπως δεν κατηύθηνε τὸν άδικητὴ προς τὸν άδικημένο; Δὲ σέρνει αὐτόν προς εκείνον από τὸ θυσιαστήριο και δεν τὸν καλεῖ, στην κοινωνία μόνο μετὰ τὴ συμφιλίωση; Όμως γι' αὐτὸ μὴν περιμένεις ναρθῆ, γιατί έχασες τὸ πᾶν. Γι' αὐτὸ και σου όρίζει υπερβολικὴ άμοιβή, για να προλάβης εκείνον. Γιατί αν συμφιλιωθῆς έπειτα από παράκληση, δεν είναι πια ή φιλία άποτέλεσμα τῆς προσταγῆς τοῦ Θεοῦ αλλά τῆς βιασύνης εκείνου. Γι' αὐτὸ και φεύγεις εσύ χωρίς στεφάνι, ένῶ τὸ βραβεῖο τὸ παίρνει αὐτός. Τί είναι αὐτὸ που λέει; Έχεις έχθρὸ και δεν ντρέπεσαι; Δεν μᾶς φτάνει ό διάβολος μόνο στρέφομε έναντίον μας και τούς όμοίους μας; Μακάρι οὔτε εκείνος να μὴν ήθελε να μᾶς πολεμᾷ, μακάρι μήτε εκείνος

να μην ήταν διάβολος. **Δὲ γνωρίζεις πόσο ἀπέραντη εἶναι ἡ εὐχαρίστηση μετὰ τὴ συμφιλίωση.** Δὲν ἔχει σημασία ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι φανερό, ὅσο κρατεῖ ἢ ἔχθρα. **Ὅτι εἶναι γλυκύτερο νὰ ἀγαπᾷς αὐτὸν ποὺ σὲ ἀδικεῖ παρὰ νὰ τὸν μισῆς, τὸ νιώθεις καλὰ μόνο ὅταν διαλυθῇ τὸ μῖσος.**

ε΄. Γιατὶ λοιπὸν μιμούμασαστε τοὺς τρελοὺς, σπαράζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, πολεμώντας τὴ σάρκα μας; Ἀκοῦστε πόσος λόγος γίνεται γι' αὐτὸ καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Οἱ δρόμοι ὅσων θυμοῦνται τὸ κακὸ ὀδηγοῦν στὸ θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος διατηρεῖ ὀργὴ ἐναντίον ἀνθρώπου κι ὅμως γυρεύει βοήθεια ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀφοῦ συγκατατέθηκε στὸ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος πῶς λοιπὸν ἔπειτα κατηγορεῖ; Γιατὶ συγκατατέθηκε καὶ σ' ἐκεῖνα ὄχι γιὰ νὰ τὰ ἐφαρμόζωμε μετὰξὺ μας ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν τὰ ἀποτολμοῦμε ἀπὸ φόβο μήπως τὰ πάθωμε. Ἐξ ἄλλου αὐτὰ δικαιολογοῦνται ἀπὸ ἕνα παροδικὸ ξέσπασμα, ἐνῶ **ἡ μνησικακία μαρτυρεῖ ψυχὴ ποὺ μελετᾷ τὴν κακία.** Ἐπαθες κάποιον κακό; Δὲν εἶναι τόσο μεγάλο ὅσο αὐτὸ ποὺ θὰ κάμμης στὸν ἑαυτὸ σου μετὰ τὴ μνησικακία σου. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι δυνατὸ ὁ ἀγαθὸς νὰ πάθῃ κάποιον κακό. Ἄς φαναστοῦμε κάποιον μὲ παιδιὰ καὶ γυναῖκα νάχη πνευματικότητα. Κι ἄς ἔχη αὐτὸς πολλές ἀφορμὲς νὰ τὸν ἀδικήσουν, καὶ περιουσία καὶ ἀξίωμα καὶ πολλοὺς φίλους καὶ ὑπόληψη. Μόνο νὰ ἔχη καὶ πνευματικότητα. Αὐτὸ πρέπει νὰ διαθέτῃ. Κι ἄς τὸν προσβάλωμε μετὰ τὴν κατηγορία μας κι ἄς τὸν βλάψῃ ὁ μοχθηρὸς. Τί νὰ πειράξῃ αὐτὸν ποὺ θεωρεῖ μηδαμινὰ τὰ χρήματα; Ἄν σκοτώσουν τὸ παιδί του; Τί τὸν ἐνδιαφέρει αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὴν ἀνάσταση; Ἄς σφάξουν τὴ γυναῖκα του. Τί σημαίνει γι' αὐτὸν ποὺ ἔμαθε νὰ μὴ θρηνηῖ τοὺς νεκρούς; Ἄς τὸν προσβάλλουν. Τί κακὸ κάνουν σ' αὐτὸν ποὺ θεωρεῖ τὰ παρόντα σὰ λουλούδι ἐφήμερο; Ἄν θέλῃς, ἄς βασανίσουν καὶ τὸ ἴδιο τὸ σῶμα του κι ἄς τὸ ρίξουν στὴ φυλακὴ. Τί σημασία ἔχει γι' αὐτὸν ποὺ διδάχτηκε ὅτι ἂν ὁ ἐξωτερικὸς ἄνθρωπος καταστρέφεται, ὁ ἐσωτερικὸς ἀνανεώνεται καὶ ὅτι ἡ θλίψη πραγματοποιεῖ τὴ δοκιμασία μας. Ἐγὼ ὑποσχέθηκα ὅτι δὲ θὰ πάθῃ καμμιά βλάβη, ὁ λόγος ὅμως ἔδειξε στὴν πρόοδό του ὅτι ὠφελεῖται συνάμα μετὰ τὸ νὰ ἀνανεώνεται καὶ νὰ γίνεται δόκιμος. Ἄς μὴ θλιβώμασθε μετὰ τὴ χαρὰ τῶν ἄλλων, ἀδικώντας τὸν ἑαυτὸ μας, καὶ ἐξασθενώντας τὴν ἀντοχὴ τῆς ψυχῆς μας. Ὁ πόνος δὲν προέρχεται τόσο ἀπὸ τὴν κακία τῶν διπλανῶν μας ὅσο γιὰ τὴ δική μας ταλαιπωρία. Γι' αὐτὸ, κι ἂν μᾶς προσβάλλῃ κάποιος, δακρύζουμε καὶ μαζευόμαστε. Κι ἂν κάποιος κλέψῃ, παθαίνομε τὸ ἴδιο, ὅπως ἐκεῖνα τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ οἱ πιὸ ἀστεῖοι ἀπὸ τοὺς συνομιλικούς τους τὰ θυμώνουν στενοχωρώντας τα ὄχι μὲ σπουδαῖα ἀλλὰ γιὰ μικρὰ ζητήματα. Κι ἂν τὰ δοῦνε νὰ ἐρεθίζωνται, ἐπιμένουν νὰ τὰ πειράζουν· ἂν ὅμως νὰ γελοῦν σταματοῦνε. Ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ ἀνόητοι καὶ ἀπ' αὐτὰ καὶ θρηνοῦμε γιὰ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γελάμε. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐγκαταλείψωμε τὴν παιδικὴ νοοτροπία καὶ νὰ σκεφθοῦμε τὸν οὐρανό. Ἄντρες θέλει ὁ Χριστὸς νὰ εἴμαστε, ἄντρες τέλειοι. Σ' αὐτὸ προτρέπει κι ὁ Παῦλος· Ἀδελφοί, **μὴν εἴστε παιδιά στὴ σκέψη, γίνετε νήπια στὴν κακία.** Ἄς γίνωμε λοιπὸν νήπια στὴν κακία κι ἀφοῦ ἀποφύγωμε τὴν κακία, ἄς φροντίσωμε γιὰ τὴν ἀρετὴ. Ἐτσι θὰ ἀποκτήσωμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ μετὰ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δοξολογία κι ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Αμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.142-153)

(Πηγή ηλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.gr)